

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 235. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321580049216/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ADAM OG EWA

235

EWA
Ved Guders Lighed — Smag! —

ADAM
Gud! — jeg at overtræde

Dit ene Bud! —

SATAN
Ney skiselv! — flye den misundte Glæde! —
Et Støv er dog for svagt

ADAM
10 Følg snart Mandinde! — snart! —

Han tager hende ved Haanden, og ledager hende udaf Skue-Pladsen imod hendes Værelse. — Hun giver dette sidste lydige tilkiende, ved den Mænd, paa hvilken hun følger ham, og ved de mangtende Blik, som hun bestandig kaster til det forbudne Træ. — Hans Skrek gjør at han ikke bemærker det. — Han raaber, i det han saa godt som trækker hende ud:

O Herre! — leve vi? —

ENDE PAA DEN FIERDE HANDLING

MELLEM-SANG

20 Skue-Pladsen forestiller den Egn hvor det forbudne Træ staaer. — Babel er kommet tilbage, for at blive bestyret af Satan i det Haab, som Moloch alt har givet ham; men da hun ikke sees Jesus Aand, som har skjult sig af Frygt for Mænden, sætter hun sig, for at oppebte ham, og synger imidlertid følgende

ARIA

25 O Glimt af Fryd, som Øyet neppe taaler! —
O svage Haab, hvi quæler du mit Bryst? —
Hvor flyer jeg hen forfulgt af Glædens Straaler? —
Hvo skjuler mig for den, som slaar med Lyst? —
Fuldkomne Hævn, du Guders sande Føde,
30 O søde Hævn og jeg skal smage dig! —
Men knuus mig Torden, at, om Manden døde,
Lyst, himlisk Vellyst ey vanærer mig! —

Men Lyd, som af en krybende Forræder
Blev hørt i Busken — stille, Slave, stille! —

35 Vov ey at nærme dig, hvor Helten synger
Sin Hævn og Guders Fald! —

(I det han bliver Satan vaer.)

Men Satan! . . . skjul dig Harm endnu en Time! —
Kom Yndling, kom at jeg maae høre,
40 Hvor let Mandinden lader sig forføre? —

SATAN

Ak! — hænger Vægten ey i lige Skaaler? —
 Lyst, Haab og Stolthed tynger i den ene,
 Paa hvilken jeg af alle Kræfter trækker. —
 Men Manden, og en som er meer end Manden, 5
 Ak, Herre, Naaden tynger i den anden.

BAAL

Forvovne! — du tør nævne Naade,
 Hvor Hævn og Skræk forkynde mig! —

SATAN

O Helt! — jeg dræbte dig af Vaade — 10
 Din Skræk var snart ukiendelig. —

BAAL

Dumdristige! —

SATAN

Stor-Fralere! — 15

BAAL

Min Arm! —

SATAN

Hvor stærk? — 20

BAAL

Min Harm! —

SATAN

Jeg dør —

BAAL,

25

(i det han springer frem imod Satan.)

Ha, Slave, skielv, og lær om den foragtes bær! —

Det seer ud til en Strid mellem disse to onde Aander, da Obaddon opirret over
 deres Nærverelse gaar fram af sit Skjul, dog da Mægten i den Hænsende er
 ham forbuden, lader som han ikke seer dem, og siger: 30

En Røst, som Ondskabs Røst! — en Lyd af Striid! —

De flye begge og rasber intet uden:

Ak! —

OBADDON

Herre! — Hævnens Gud, hvor lang er Ondskabs 35
 Tid? —

Men jeg? — den stille Vellyst sniger

Omkring mit Bryst — Obaddon sover. —

Dybt slumrer han — og drømmer Fred og Med-
 ynk — 40

Og veltter sig blant Edens kælne Roser;

Og ønsker at de ikke visne! —
 Ha! — Dødens Engel! — om de falde! —
 Da! — men udrust dig først med Harm! —
 Da døe de! — Døden døe de, om de falde! —
 5 Men — Herre lad dem ikke falde! —
 Dig Godhed skal min Aand paakalde,
 Og dig Retfærdighed min Arm! —

ARIA

Skrækkende Straaler forkynde mit Komme. —
 10 Dræbende Tordener buldre min Harm. —
 Røsten af Herrens retfærdige Domme
 Brøler, saa snart jeg opløfter min Arm. —
 Men en fremmed Kraft af Jorden —
 Kraft, som gjør den stærke svag —
 15 Edens Luft har qualit min Torden. —
 Skygger bøde for mit Slag. —

ENDE PAA MELLERM-SANGEN

DEN FEMTE HANDLING

Skue-Pladsen er uforandret, som i de fire første. — Handlingen sluttes af Adam og Ewa. Begge Skyts-Engle tilve staaende i Indgangen ved den Side af Skue-Pladsen, hvor Obaddon har skilt sig. Deres dybe Taushed og nedslagne Mine viser efterhaanden den meest grundede Frygt og den kiærligste Medlidenhed. — Dog er Irmiel den eneste, som bøderliden opløfter Øjnene, for at see til sin Ven og udstrækker Armene for at vinke af ham. — Irmiel vender Ansigtet bort
 25 ved Mandindens første Ord, som ere følgende:

Lad Himlen tordne Skræk! — mit kieke Hierte
 hæves
 Ved dens Misundelse — den truer mig forgiæves. —
 Mit Forsæt vakkler ey — om Døden synlig stod;
 30 Saa var dog al min Lyst forhærdet derimod. —
 Men Manden græder — Gud! — min Adam fælder
 Taarer! —
 Som overtaler? — ADAM
 35 Ak! — EWA
 ADAM
 Som rører? —
 EWA
 40 Meer! — som saarer! —
 Ak! — Adam, Adam! — min . . .